

Szente B. Levente

Ezer-virág kertje leszek

(vívódásaink)

falak derekában
hallom recseg-ropog a vén téglá
beszélget benne szalma a szikkadt sár
nyom és nyög ami egykor benne még összefért

kínosan porlik szétesik minden
oldódnak feszültségek mint testben valami gyógyszer
beton-nyelven hova-tova szölongat temetőbogárként
noszogat ez a kényszer

milyen kínos
ó mennyire az
tudva hogy elveszítem önazonosságom
kezeid másmilyen módon érintem majd meg

lassan pompázó ezer-virág kertje leszek
valamennyinek te mind tudod a nevét
és csak nézlek és nézlek míg te visszanezel belém
szerelmes fáknak apró csemetéket nevelgetek

falakon innen és túl
szívedben akár egy lábjegyzet
ezer-virág kertje leszek

SZENTE B. LEVENTE (1972) költő, újságíró, a Magyar Kultúra Lovagja, Papp Árpád Búvópatak-díjas, az Erdélyi Magyar Írók Ligájának tagja. Legutóbbi verseskötete: *Tündéerkert* (2023).

Útnak indít

jó kedvet adj Uram
hadd viseljem el azt is
ki szemközt velem a tükörben áll
útnak indít – szó-szél szavad csókká szaggat tép
épp úgy elnyűtt kabátok mindegyikét vállamra adja
és feltarisznyál abból ami csak két ember között van
mint aki világát készülné átölelni
neki is úgy tanították –
érezzem
felismerje
megköszönjem

Vajon miért nem

mindegyre azt kérdezem magamtól
mi történne ha a világon minden ember
ki valamely közösségi platformon ott van
egyszerre kitennének egy háborúellenes
vallomást
jó ideig semmi más nem jelenne meg
vajon miért nem –
miért nem megy ki minden ember az utcára
éljenek azok bárhol is
naiv bolondnak néznek
mert mindegyre azt kérdezem másoktól
de a nők az asszonyok még hallgatnak –